

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PEDRA CRUZE VILLALÓNA
přednesené dne 4. prosince 2014¹

Věc C-516/13

**Dimensione Direct Sales srl,
Michele Labianca
proti
Knoll International SpA**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Bundesgerichtshof (Německo)]

„Autorské právo — Směrnice 2001/29/ES — Právo na rozšiřování — Článek 4 odst. 1 — Pojem ‚veřejné rozšiřování‘ originálu díla nebo jeho rozmnoženiny prodejem nebo jiným způsobem — Smluvní nabídky — Internetová stránka nabízející k prodeji rozmnoženiny chráněného nábytku bez souhlasu nositele výlučného práva na rozšiřování — *Invitatio ad offerendum* — Reklamní opatření“

1. V projednávaném případě se Soudní dvůr zabývá třemi předběžnými otázkami týkajícími se výkladu čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti², což je ustanovení, které ve prospěch nositelů autorského práva zakládá výlučné právo na rozšiřování originálu nebo rozmnoženiny jejich chráněných děl. Skutkový základ sporu, který se liší od skutkového základu, který byl dosud zejména předmětem rozsudků *Peek & Cloppenburg*³ a *Donner*⁴, poskytuje Soudnímu dvoru možnost znovu se zabývat rozsahem a působností práva na rozšiřování ve smyslu tohoto ustanovení a přesněji vymezit tento pojem.

I – Právní rámec

A – *Unijní právo*

2. Bod 28 odůvodnění směrnice 2001/29 stanoví:

„Ochrana autorského práva podle této směrnice zahrnuje výlučné právo na kontrolu distribuce díla, které je součástí hmotného předmětu. Prvním prodejem originálu díla nebo jeho rozmnoženiny nositelem autorského práva ve Společenství nebo s jeho souhlasem je vyčerpáno právo na kontrolu dalšího prodeje tohoto předmětu ve Společenství. Toto právo by nemělo být vyčerpáno ve vztahu k originálu díla nebo k jeho rozmnoženinám prodaným nositelem autorského práva nebo s jeho souhlasem mimo Společenství. Práva na pronájem a půjčování pro autory byla stanovena ve směrnici 92/100/EHS. Právním na rozšiřování stanoveným v této směrnici nejsou dotčena ustanovení týkající se práv na pronájem a půjčování uvedená v kapitole I výše uvedené směrnice.“

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Úř. věst. L 167, s. 10.

3 — C-456/06, EU:C:2008:232.

4 — C-5/11, EU:C:2012:370.

3. Článek 4 směrnice 2001/29, který upravuje výlučné právo na rozšiřování, stanoví:

„1. členské státy stanoví pro autory u originálů jejich děl nebo jejich rozmnoženin výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování prodejem nebo jiným způsobem.

2. Právo na rozšiřování se u originálu nebo rozmnoženin díla ve Společenství nevyčerpá s výjimkou případu, kdy je první prodej nebo jiný převod vlastnictví takového předmětu ve Společenství uskutečněn nositelem práv nebo s jeho souhlasem.“

B – Německé právo

4. Ustanovení § 15 zákona o autorském právu a právech s ním souvisejících (Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz)⁵ stanoví:

„(1) Autor má výlučné právo užívat své dílo v hmotné podobě; Toto právo zahrnuje především:

1. právo na rozmnožování (§ 16),
2. právo na rozšiřování (§ 17),
3. právo na vystavování (§ 18).

[...]“

5. Ustanovení § 17 odst. 1 UrhG definuje právo na rozšiřování následovně:

„Právem na rozšiřování je právo nabídnout veřejnosti nebo uvést do oběhu originál nebo rozmnoženinu díla.“

II – Skutkový základ sporu v původním řízení

6. Společnost Knoll International⁶ SpA je společností založenou podle italského práva, která patří do mezinárodní skupiny společností Knoll, jejíž mateřská společnost, Knoll Inc⁷, má sídlo v Pensylvánii (Spojené státy). Skupina Knoll vyrábí a prodává po celém světě nábytek, mimo jiné nábytek vyrobený podle návrhů Marcela Breuera a Ludwiga Miese van der Rohe, který je chráněn autorským právem jakožto dílo užitého umění. Společnost Knoll International je na základě autorského práva nositelkou výlučných užívacích práv k nábytku navrženému Marcelem Breuerem a je oprávněna dovolávat se autorských práv k nábytku Ludwiga Miese van der Rohe, jejichž nositelkou je společnost Knoll.

7. Společnost Dimensione Direct Sales srl⁸, první navrhovatelka ve věci v původním řízení, je společností s ručením omezeným založenou podle italského práva, jejímž jednatelem je druhý navrhovatel ve věci v původním řízení, M. Labianca. Společnost Dimensione Direct Sales se zabývá přímým prodejem stylového nábytku v Evropě a nabízí k prodeji nábytek na své internetové stránce www.dimensione-bauhaus.com, která je dostupná mimo jiné v němčině. Tato společnost dále v letech 2005 a 2006 propagovala své nabídky v různých denících a časopisech v Německu, jakož i na reklamním letáku, kde se uvádělo: „Kupte svůj nábytek v Itálii a zaplatte až při vyzvednutí nebo jeho doručení spediční firmou oprávněnou k přijetí platby (na přání zprostředkujeme)“.

5 — Dále jen „UrhG“.

6 — Dále jen „Knoll International“.

7 — Dále jen „Knoll“.

8 — Dále jen „Dimensione Direct Sales“.

8. Na základě autorského práva podala společnost Knoll International k Landgericht Hamburg (Německo) návrh, kterým se domáhá, aby bylo navrhovatelům ve věci v původním řízení zakázáno nabízet v Německu nábytek, který je totožný s nábytkem navrženým Marcelem Breuerem a Ludwigem Miesem van der Rohe, pokud nepochází od společností Knoll International či Knoll. Kromě toho se domáhala, aby tito navrhovatelé poskytli informace, aby jim byla uložena povinnost náhrady škody a aby byl rozsudek uveřejněn.

9. Landgericht Hamburg vyhověl návrhům společnosti Knoll International a rozhodnutí bylo potvrzeno v rámci odvolacího řízení Hanseatisches Oberlandesgericht (Německo). Navrhovatelům ve věci v původním řízení pak bylo povoleno podat opravný prostředek „Revision“ k předkládajícímu soudu.

III – Předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

10. Bundesgerichtshof (Německo), máje za to, že k vyřešení sporu, který mu byl předložen, je zapotřebí, aby Soudní dvůr vyložil čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29, předložil Soudnímu dvoru následující tři předběžné otázky:

„1) Zahrnuje právo na rozšiřování podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 právo nabízet veřejnosti ke koupi originál díla nebo jeho rozmnoženiny?

V případě kladné odpovědi na první otázku:

- 2) Zahrnuje právo nabízet veřejnosti originál díla nebo jeho rozmnoženiny ke koupi nejen smluvní nabídky, ale i reklamní opatření?
- 3) Dochází k porušení práva na rozšiřování také tehdy, jestliže nabídka nevede ke koupi originálu díla nebo jeho rozmnoženiny?“

11. Bundesgerichtshof v předkládacím rozhodnutí vysvětlil důvody, proč má za to, že na jeho tři otázky je třeba odpovědět kladně. Připomíná, že jedním z cílů směrnice 2001/29 je zajistit vysokou úroveň ochrany duševního vlastnictví a přiměřenou odměnu, a domnívá se, že její čl. 4 odst. 1 musí být vykládán tak, že má širokou působnost.

12. Podle Bundesgerichtshof musí výlučné právo udělit svolení nebo zakázat „jakoukoli formu veřejného rozšiřování“ originálu díla nebo jeho rozmnoženin „prodejem nebo jiným způsobem“ zahrnovat i nabídku prodeje rozmnoženin, tedy nejen nabídku uzavření smlouvy, ale i reklamní opatření, a to i přesto, že k nabytí originálu díla nebo jeho rozmnoženiny nedošlo. Nabídka by tak měla být chápána v hospodářském smyslu a neshoduje se s právním pojmem „nabídky k uzavření smlouvy“, takže reklamní opatření vybízející k nabytí rozmnoženiny díla samo o sobě představuje nabídku veřejnosti spadající pod právo na rozšiřování ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29.

13. Předkládající soud má za to, že rozsudek Peek & Cloppenburg⁹ nebrání tomuto výkladu práva na rozšiřování. Třebaže v tomto rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že pod pojem „veřejné rozšiřování“ spadají pouze akty zahrnující převod vlastnictví, nemohou být důvody, které v tomto ohledu zmínil, vykládány v tom smyslu, že právo na rozšiřování podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 nezahrnuje žádný přípravný akt takového převodu. Nabídka prodeje originálu nebo rozmnoženiny díla je spojována s převodem vlastnictví tohoto předmětu v rozsahu, v němž je jejím cílem takový převod.

9 — EU:C:2008:232.

14. Dále připomíná, že Soudní dvůr v rozsudku Donner¹⁰ rozhodl, že obchodník, který zaměřuje reklamu na veřejnost s bydlištěm v určitém členském státě a vytvoří nebo této veřejnosti poskytne zvláštní systém dodání a způsob platby, či dovolí třetí osobě, aby tak učinila, čímž uvedené veřejnosti umožní, aby jí byly dodány rozmnoženiny děl chráněných autorským právem v tomtéž členském státě, provádí v členském státě, kde došlo k dodání, „veřejné rozšiřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29.

15. Navrhovatelé a odpůrci ve věci v původním řízení, španělská vláda, jakož i Evropská komise předložili písemná vyjádření a byli vyslechnuti na veřejném jednání konaném dne 11. září 2014.

IV – K předběžným otázkám

A – Vyjádření zúčastněných stran

16. Navrhovatelé ve věci v původním řízení uplatňují argument, že za předpokladu takové situace v původním řízení, jako je pouhá nabídka chráněného nábytku, nejde o rozšiřování „prodejem“ ani „jiným způsobem než prodejem“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29. Ačkoli Soudní dvůr v rozsudku Donner¹¹ vzal v úvahu reklamní opatření, jedná se pouze o skutečnosti nasvědčující vůli prodejce oslovit veřejnost členského státu, v němž skutečně došlo k rozšiřování.

17. Myšlenka, že je nutné podpořit široký výklad pojmu „rozšiřování“, aby byla zajištěna ochrana nositelů práv a zejména aby nebyly ohroženy jejich obchodní příležitosti, postrádá smysl, nevede-li nabídka k nabytí předmětu. V takovém případě neutrpí nositel práva žádnou újmu, a nemá tudíž nárok na žádné odškodnění. Není ani nezbytné rozšířit rozsah pojmu „rozšiřování“ za účelem zákazu reklamních opatření, pokud směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví¹² ve svém čl. 9 odst. 1 písm. a) výslovně stanoví možnost příslušných soudů vydat prozatímní soudní zákaz s cílem zamezit hrozícímu porušení práva duševního vlastnictví. Akty předcházející aktu zasahujícímu do práva duševního vlastnictví mohou být tedy na tomto základě zakázány, aniž by bylo nezbytné považovat je za akty porušující tato práva.

18. Společnost Knoll International se domnívá, že vzhledem k okolnostem ve věci v původním řízení je smyslem otázek předkládajícího soudu v podstatě určit, zda může být propagace prováděná společností Dimensione Direct Sales zakázána jakožto akt zasahující do výlučného práva společnosti Knoll International na rozšiřování ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29. Má nicméně za to, že tyto otázky vycházejí z nesprávného výkladu působnosti práva na rozšiřování ve smyslu tohoto ustanovení, který se zakládá na příliš restriktivním výkladu poskytnutém Soudním dvorem v rozsudku Peek & Cloppenburg¹³.

19. Soudní dvůr totiž rozhodl, že nositel autorského práva disponuje na základě výlučného práva na rozšiřování pouze právem na kontrolu přechodu vlastnictví k originálu nebo rozmnoženině díla užitého umění s vyloučením jakéhokoli jiného práva. Tímto výkladem by však byl zcela opomíjen smysl a účel směrnice 2001/29.

20. Společnost Knoll International má za to, že otázka, která je předmětem žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, je v podstatě otázkou, zda čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 musí být v souladu s mezinárodním právem považován za právní úpravu stanovící minimální ochranu nebo naopak maximální harmonizovanou ochranu.

10 — EU:C:2012:370.

11 — EU:C:2012:370.

12 — Úř. věst. L 157, s. 45.

13 — EU:C:2008:232.

21. V tomto ohledu zastává stanovisko, že Smlouva Světové organizace duševního vlastnictví o právu autorském, přijatá v Ženevě dne 20. prosince 1996, která byla jménem Evropského společenství schválena rozhodnutím Rady 2000/278/ES ze dne 16. března 2000¹⁴, nemůže být vykládána v tom smyslu, že porušuje práva zaručená vnitrostátními právními úpravami, v projednávaném případě všechna známá a neznámá představitelná práva užívat dílo v nehmotné a hmotné podobě, která nositeli autorského práva přiznává § 17 odst. 1 UrhG. Článek 4 odst. 1 směrnice 2001/29, vykládaný v souladu s WCT, tudíž nemůže mít omezující účinek na práva, která již autorům děl užitého umění příslušela v členských státech před přijetím uvedené směrnice.

22. Společnost Knoll International proto navrhuje odpovědět na předběžné otázky v tom smyslu, že právo na rozšiřování stanovené v čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 zahrnuje právo nabízet veřejnosti ke koupi originál nebo rozmnoženinu díla, přičemž upřesňuje, že toto právo nezahrnuje jen smluvní nabídky, ale i reklamní opatření, a k jeho porušení může dojít i tehdy, jestliže nabídka nevede k nabytí. Domnívá se, že čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 každopádně nebrání vnitrostátní právní úpravě, která přiznává autorovi toto právo.

23. Španělská vláda navrhuje odpovědět na tři otázky předložené Soudnímu dvoru kladně.

24. Španělská vláda nejprve s odkazem na rozsudek Donner¹⁵ zdůrazňuje, že rozšiřování vyžaduje kupní smlouvu a dodání předmětu koupě kupujícím. Zdůrazňuje nicméně, že k tomu, aby došlo ke koupi, je nezbytné, aby nabídka uzavření kupní smlouvy byla učiněna veřejnosti, a z toho důvodu má za to, že právo na rozšiřování musí zahrnovat nabídku uzavření smlouvy jakožto nezbytnou součást přípravy všech kupních smluv.

25. Dále má za to, že právo na rozšiřování zahrnuje nejen nabídku k uzavření smlouvy, ale i reklamu, pokud tato nabídka je co do svého cíle článkem řetězce přípravných aktů prodeje produktu a pokud by bez ní k prodeji nemohlo dojít.

26. Konečně vysvětluje, že k porušení výlučného práva na rozšiřování může dojít i v případě neexistence jakéhokoli skutečného prodeje, jestliže nabídka je součástí určitého prodejního a distribučního kanálu, který je zvláště určen k nabytí sporných chráněných předmětů, což zahrnuje chování zaměřené na určitou veřejnost.

27. Postoj zastávaný Komisí prošel v době od písemné části řízení do ústní části řízení určitým vývojem.

28. Ve svém písemném vyjádření v podstatě uplatňovala argument, že za současného stavu judikatury Soudního dvora, tak jak vyplývá z rozsudků Peek & Cloppenburg¹⁶ a Donner¹⁷, je existence rozšiřování ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 podmíněna prodejem nebo jakýmkoli jiným převodem vlastnictví. Tento restriktivní výklad pojmu „rozšiřování“, který vylučuje transakce předcházející uzavření kupní smlouvy v oblasti působnosti čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29, není v rozporu s cílem sledovaným touto směrnicí, tedy zajistit vysokou úroveň ochrany, a kromě toho tento výklad zaručuje právní jistotu, neboť existence prodeje nebo jiné formy převodu vlastnictví může být konstatována na základě objektivních kritérií.

29. Během ústní části řízení Komise nicméně vysvětlila, že by vyloučení jakékoli nabídky k uzavření kupní smlouvy mohlo vytvořit mezeru v ochraně nositelů autorských práv, neboť tito nositelé by mohli využít právních prostředků stanovených směrnicí 2004/48 jen v případě konstatování skutečného prodeje. Má tedy za to, že lze uvažovat o výkladu pojmu „rozšiřování“ takovým způsobem, že by

14 — Úř. věst. L 89, s. 6, dále jen „WCT“.

15 — EU:C:2012:370.

16 — EU:C:2008:232.

17 — EU:C:2012:370.

zahrnoval i určité nabídky, pokud by tato možnost byla důsledně vymezena a pokud by kritéria nabídky spadající pod právo na rozšiřování byla přesně a jednotně definována Soudním dvorem, a dále pokud by byl výklad čl. 4 odst. 1 a 2 směrnice 2001/29 oddělen. Jinými slovy sice lze pouhou nabídku považovat za nabídku spadající pod tento odst. 1 nezávisle na tom, zda skutečně došlo k prodeji nebo k jinému převodu vlastnictví, avšak nelze ji považovat za nabídku mající za následek vyčerpání práva na rozšiřování ve smyslu uvedeného odst. 2.

B – Analýza

30. Dříve než bude poskytnuta odpověď na otázky položené předkládajícím soudem, je třeba uvést tři úvodní poznámky.

31. Nejprve je třeba uvést, že žaloba podaná společností Knoll International ve věci v původním řízení směřuje v podstatě k tomu, aby předkládající soud zakázal společnosti Dimensione Direct Sales na základě § 15 odst. 1 bodu 2 UrhG nabízet k prodeji rozmnoženiny chráněného nábytku, který nepochází od společností Knoll International nebo Knoll, s tím, že se tato žádost nezakládá na zjištění skutečně provedených a řádně konstatovaných prodejů. Navrhované opatření, ač není společností Knoll International či předkládajícím soudem specifikováno, spočívá v podstatě v tom, aby společnost Dimensione Direct Sales bylo zakázáno uvádět na své internetové stránce sporný nábytek za účelem jeho nabízení ke koupi veřejnosti v Německu. Jinými slovy se jedná o zákaz prodeje sporného nábytku touto společností na německém území prostřednictvím její internetové stránky nebo obecněji prostřednictvím jednoduchých reklamních opatření.

32. Tato věc se proto na základě skutkových okolností liší od věcí týkajících se výkladu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29, které dříve zkoumal Soudní dvůr a uváděly zúčastněné strany. Ve věci, ve které byl vydán rozsudek Peek & Cloppenburg¹⁸, se totiž sporné skutečnosti týkaly veřejného vystavování rozmnoženin nábytku chráněného autorským právem a možnosti užívat tyto rozmnoženiny veřejnosti, aniž byl uveden na trh, a tudíž byl předmětem skutečného a řádně konstatovaného prodeje nebo obchodního záměru. Ve věcech, ve kterých byly vydány rozsudky Donner¹⁹ a Blomqvist²⁰, bylo naopak sporné zboží předmětem skutečného a konstatovaného prodeje nebo dodání či úmyslu dodat. Ve věci v původním řízení se naopak uvádí, že společnost Dimensione Direct Sales má úmysl prodat sporný nábytek, avšak ve skutečnosti nebyl zjištěn žádný prodej nebo dodání.

33. Dále bylo předkládajícím soudem upřesněno, aniž tomu bylo oponováno, že sporný nábytek je v Německu chráněn autorskými právy jakožto dílo užitého umění a že rozmnoženiny uvedeného nábytku jsou nabízeny k prodeji společností Dimensione Direct Sales na její internetové stránce zejména německé veřejnosti bez svolení nositelů práv k tomuto nábytku, v projednávaném případě bez svolení společností Knoll International nebo Knoll.

34. V tomto ohledu je nutno připomenout, že pokud předkládajícímu soudu přísluší zkoumat věcnou správnost tvrzených skutečností, přísluší mu v tomto rámci rovněž v souladu s čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/48 zajistit, aby opatření, řízení a nápravná opatření nezbytná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví byla uplatňována způsobem, který vyloučí vytváření překážek oprávněnému obchodu²¹ a poskytne ochranu před jejich zneužitím. Zvláště se musí ujistit, že sporný nábytek nebyl legálně uveden na trh nositeli práva nebo s jejich souhlasem a že výlučné právo na rozšiřování, které jim přísluší, není podle čl. 4 odst. 2 směrnice 2001/29 vyčerpáno.

18 — EU:C:2008:232.

19 — EU:C:2012:370.

20 — C-98/13, EU:C:2014:55.

21 — V tomto ohledu viz preambuli a čl. 41 odst. 1 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, uvedené v příloze 1 C Smlouvy Světové organizace duševního vlastnictví o právu autorském, která byla jménem Evropského společenství schválena s ohledem na oblasti, které jsou v jeho působnosti, rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 (Úř. věst. L 336, s. 1, 214; Zvl. vyd. 11/21, s. 80). Viz rovněž rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Bericap Záródástechnikai (C-180/11, EU:C:2012:717).

35. Konečně je nutno podotknout, že podstatou druhé otázky předkládajícího soudu položené Soudnímu dvoru je, zda vedle smluvních nabídek mohou i „reklamní opatření“ spadat pod právo na rozšiřování ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29. Předkládající soud však poskytuje jen málo informací o reklamních opatřeních prováděných či jinak zamýšlených společnostmi Dimensione Direct Sales, když uvádí pouze reklamy v denících a časopisech v letech 2005 a 2006²². Neposkytuje ani přesné vysvětlení důvodů, proč se domnívá, že odpověď na tuto otázku je nezbytná pro rozhodnutí sporu, který projednává, a k přijetí opatření, navrhovaných společnostmi Knoll, synteticky shrnutých v bodě 31 tohoto stanoviska.

36. Jak přitom vyplývá ustálené judikatury Soudního dvora, nutnost dospět k výkladu unijního práva, který bude vnitrostátnímu soudu užitečný, vyžaduje, aby uvedený soud vymezil skutkový a právní rámec, do něhož jsou otázky, které pokládá, zasazeny, nebo alespoň vysvětlil skutkové okolnosti, na nichž jsou uvedené otázky založeny²³. Soudní dvůr rovněž opakovaně rozhodl, že důvodem pro žádost o rozhodnutí o předběžné otázce není poskytnutí konzultativního stanoviska k obecným nebo hypotetickým otázkám, nýbrž její nezbytnost pro efektivní vyřešení sporu týkajícího se unijního práva²⁴.

37. Domnívám se tedy, že při nedostatku zevrubných informací o skutkovém stavu a údajů o povaze a působnosti opatření, která předkládající soud zamýšlí přijmout, není možné, aby Soudní dvůr poskytl konkrétní užitečnou odpověď²⁵ na jeho druhou otázku, a tuto otázku je tudíž nutno prohlásit za nepřípustnou.

38. V souladu s těmito úvahami a s přihlédnutím k tomu, že první a třetí otázku budu zkoumat současně, je třeba začít připomenutím toho, že Soudní dvůr v rozsudku Peek & Cloppenburg²⁶ konstatoval, že čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 ani žádné jiné její ustanovení dostatečně neupřesňuje pojem „veřejné rozšiřování díla chráněného autorským právem“²⁷. Soudní dvůr nicméně rovněž zdůraznil, že tento pojem musí být vykládán v největším možném rozsahu²⁸ zejména ve světle ustanovení WCT, přičemž cílem směrnice 2001/29 je provádění závazků, které pro Společenství²⁹ vyplývají z této smlouvy, a jejího článku 4, jehož předmětem je provedení článku 6 WCT³⁰.

39. Soudní dvůr zdůraznil, že čl. 6 odst. 1 WCT definuje pojem práva na rozšiřování, které mají autoři literárních a uměleckých děl, jako výlučné právo udílet svolení k zpřístupnění originálu nebo rozmnoženin svých děl veřejnosti prodejem nebo „jiným převodem vlastnictví“³¹, a rozhodl, že pojem „rozšiřování prodejem nebo jiným způsobem“ je třeba vykládat jako „formu rozšiřování, se kterou musí být spojen převod vlastnictví“³².

22 — Viz bod 7 tohoto stanoviska.

23 — Viz zejména rozsudek ÖFAB (C-147/12, EU:C:2013:490, bod 45 a citovaná judikatura).

24 — Viz zejména rozsudek Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718, bod 40 a citovaná judikatura).

25 — Viz v tomto ohledu zejména rozsudky Meilicke (C-83/91, EU:C:1992:332, body 32 a 33), jakož i Zurita García a Choque Cabrera (C-261/08 a C-348/08, EU:C:2009:648, bod 35).

26 — EU:C:2008:232.

27 — Tamtéž (bod 29).

28 — Rozsudky Peek & Cloppenburg (EU:C:2008:232, body 30 a 31), jakož i Donner (EU:C:2012:370, bod 23).

29 — Rozsudek Peek & Cloppenburg (EU:C:2008:232, bod 31).

30 — Tamtéž (bod 35).

31 — Tamtéž (bod 32).

32 — Tamtéž (bod 33).

40. Soudní dvůr dále připomněl, že obsahu pojmu „rozšiřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 se musí dostat autonomního výkladu v unijním právu, který nemůže záviset na právu, které se uplatní na operace, v jejichž rámci k rozšiřování došlo³³, a rovněž upřesnil, že „veřejné rozšiřování je charakterizováno řadou operací, které sahají přinejmenším od uzavření kupní smlouvy k jejímu plnění prostřednictvím dodání veřejnosti“³⁴.

41. Oproti tvrzení uplatňovanému společností Dimensione Direct Sales nemohou být definice poskytnuté Soudním dvorem, které musí být, jak jsem již zdůraznil³⁵, zasazeny do kontextu, vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby mohlo být konstatováno ohrožení výlučného práva na rozšiřování při neexistenci skutečného prodeje, pokud lze mít za to, že transakce, které jsou případně zakázány z důvodu výlučného práva na rozšiřování, spadají do kontextu, který je zjevně určen k podpoře uzavření takového prodeje.

42. V souladu s myšlenkou, kterou výstižně vyjádřil generální advokát Jääskinen ve svém stanovisku ve věci, ve které byl vydán rozsudek Donner³⁶, „musí být pojem rozšiřování prodejem vykládán způsobem, který poskytuje autorům praktickou a účinnou kontrolu nad obchodováním s rozmnoženinami jejich díla od jeho rozmnožení prostřednictvím obchodních kanálů až do vyčerpání autorských práv podle čl. 4 odst. 2 směrnice o autorském právu“.

43. Tak tomu může být nejprve v případě smluvní nabídky nebo jakékoli učiněné nabídky prodeje chráněných předmětů bez souhlasu nositele práva na internetové stránce, která zainteresovaným osobám poskytuje prostředky umožňující jim provést zaplacení částky za jejich nákupy a zprostředkovat jim jejich dopravu.

44. Pokud se totiž internetová stránka prezentuje jako prodejní stránka zajišťující prodej chráněných předmětů, ať již trvale, periodicky či *ad hoc*, tím, že poskytne přesné údaje týkající se těchto předmětů a jejich cenu a obsahující prvky, které technicky umožňují jejich koupi a jejich doručení kupujícímu³⁷, tedy jakožto stránka konfigurovaná tak, aby umožnila uzavření kupní smlouvy, musí být považována za důkaz vůle vytvořit distribuční kanál pro rozšiřování uvedených předmětů, který bez ohledu na dodržování použitelných právních předpisů³⁸ fyzickými nebo právníckými osobami odpovědnými za tuto stránku spadá pod zákaz uvedený v čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29.

45. Za takových okolností, které patrně odpovídají okolnostem sporu v původním řízení, je vůle osob odpovědných za stránku prodávat chráněné předměty dostatečně zjevná a pravděpodobnost, že prodeje byly nebo budou skutečně realizovány, je dostatečně vysoká, aby mohla být na překážku výlučnému právu na rozšiřování příslušejícímu nositelům autorského práva k uvedeným předmětům, s výhradou, že uvedené právo nebylo vyčerpáno ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 2001/29, přičemž případně přísluší soudu, který projednává návrh v tomto smyslu, aby za účelem předložení nezbytných důkazů přijal opatření stanovená zejména článkem 6 směrnice 2004/48.

33 — Rozsudek Donner (EU:C:2012:370, bod 25).

34 — Rozsudky Donner (EU:C:2012:370, bod 26) a Blomqvist (EU:C:2014:55), bod 28.

35 — Viz body 31 a 32 tohoto stanoviska.

36 — C-5/11, EU:C:2012:195, bod 53.

37 — K tomuto bodu viz sdělení Komise ze dne 16. prosince 2013, „Plán pro dokončení jednotného trhu s doručováním balíků: Budování důvěry v doručovací služby a podpora elektronického prodeje“, COM (2013) 886 final.

38 — V tomto ohledu lze uvažovat o předpisech směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“) (Úř. věst. L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399) či ještě o požadavcích stanovených směrnicí o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku; viz zejména články 6 a 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES (Úř. věst. L 304, s. 64).

46. Z tohoto úhlu pohledu musí být odmítnut argument společnosti Dimensione Direct Sales, podle kterého není nutné podporovat širší pojetí práva na rozšiřování ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29, jestliže soudní orgány členských států mohou na základě čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2004/48 vydat vůči „údajnému porušovateli práv“ prozatímní soudní zákaz s cílem zamezit hrozícímu porušení práva duševního vlastnictví. Otázky položené Soudnímu dvoru předkládajícím soudem se totiž týkají podstaty práva na rozšiřování, a nikoli procesních postupů, na jejichž základě může být kromě toho bráněno jakémukoli hrozícímu porušení práva duševního vlastnictví.

47. Tak tomu může být i obecně, avšak ze stejného úhlu pohledu v případě jakékoli výzvy k podání nabídky (*invitatio ad offerendum*) nebo jakéhokoli reklamního opatření³⁹ týkajícího se chráněných předmětů a směřujících vůči určité cílové skupině, zejména pokud jednají prostřednictvím nebo ve spojení s internetovou stránkou, se zjevným úmyslem přispět k uzavření kupních smluv na uvedené předměty nebo přispět rozhodnou měrou k převodu vlastnictví k těmto předmětům.

48. Navrhuji proto Soudnímu dvoru, aby na předběžné otázky předložené předkládajícím soudem odpověděl tak, že čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že právo na rozšiřování ve smyslu tohoto ustanovení zahrnuje právo nositele autorského práva k originálu nebo rozmnoženinám chráněného díla zakázat jakékoli osobě nabízet veřejnosti ke koupi uvedený originál nebo uvedené rozmnoženiny bez jeho souhlasu, včetně případů, kdy tato nabídka nevedla k žádnému nabytí, pokud byla taková nabídka podána se zjevným úmyslem uzavřít kupní smlouvy nebo jakýkoli jiný akt zahrnující převod vlastnictví k tomuto chráněnému předmětu.

V – Závěry

49. Navrhuji Soudnímu dvoru, aby odpověděl na předběžné otázky předkládajícího soudu následovně:

Článek 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti musí být vykládán v tom smyslu, že právo na rozšiřování ve smyslu tohoto ustanovení zahrnuje právo nositele autorského práva k originálu nebo rozmnoženinám chráněného díla zakázat jakékoli osobě nabízet veřejnosti ke koupi uvedený originál nebo uvedené rozmnoženiny bez jeho souhlasu, včetně případů, kdy tato nabídka nevedla k žádnému nabytí, pokud byla taková nabídka podána se zjevným úmyslem uzavřít kupní smlouvy nebo jakýkoli jiný akt zahrnující převod vlastnictví k tomuto chráněnému předmětu.

39 — Viz rozsudek Donner (EU:C:2012:370, bod 29). Viz rovněž, nicméně *a contrario*, stanovisko generálního advokáta Jääskinen ve věci Donner (EU:C:2012:195, bod 54).